

Arrest

nr. 155 779 van 29 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOUBEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 14 augustus 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 8 februari 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14/08/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14/07/2010 deel ik u mee dat dit. verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor P. P., G. R. (..) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 01/02/2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico in houdt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft .Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, alsook van het motiverings-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gestoeld is, vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

2.5. In casu heeft de arts-adviseur op 1 februari 2013 volgend medisch verslag opgesteld met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 14.08.2009.

Door de betrokkene werd het volgende medisch getuigschrift voorgelegd ter staving van de aanvraag:

-Medisch getuigschrift d.d. 10/08/2009, opgesteld door dr. Marc Martens, huisarts.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 10/08/2009.

Uit een studie van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschrift blijkt dat deze 48-jarige man zich in augustus 2009 met een ernstige depressieve decompensatie presenteerde.

De geconsulteerde huisarts, dr. Martens, maakte melding van een medicamenteuze behandeling met Citalopram 20 mg 1 comprimé per dag (farmaceutische stof citalopram: een antidepressivum) en Lerivon 10 mg ½ comprimé per dag (farmaceutische stof mianserine: een antidepressivum). Hij attesteerde verder dat regelmatige opvolging bij de huisarts nodig was en dat de verwachte duur van de behandeling kon variëren van 1 tot 2 jaar. Aangaande de resultaten van de lopende behandeling blijkt uit het betreffende medische getuigschrift dat het op dat ogenblik nog te vroeg was dit te bepalen.

De vooropgestelde behandelingstermijn van 1 tot 2 jaar is intussen ruimschoots verstreken. We merken ook op dat we niet beschikken over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische evaluatie (zoals bijvoorbeeld een consultatieverslag psychiatrie), ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst. Uit het voorgelegde medisch getuigschrift blijkt alleszins ook niet dat een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is in het kader van deze ernstige depressieve decompensatie.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom).

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De aangehaalde psychiatrische problematiek wordt niet bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of door noodzakelijke beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.6. Verzoekende partij meent dat de arts-adviseur artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkend interpreteert nu voormeld artikel nergens vereist dat het moet gaan om een levensbedreigende aandoening.

2.7. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is

voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet a priori uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

2.8. Gelet op voorgaande kan verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet vereist dat het om een direct levensbedreigende aandoening moet gaan om onder het toepassingsgebied te vallen. De verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden waar zij uit het medisch advies van de arts-adviseur afleidt dat deze artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkend zou geïnterpreteerd hebben door alleen levensbedreigende aandoeningen in ogenschouw te nemen.

De Raad wijst erop dat het advies van de arts-adviseur in zijn geheel moet worden gelezen. Verzoekende partij focust op de passage: *“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom).”* doch gaat daarmee voorbij aan de andere, op zichzelf staande draagkrachtige motivering waar de arts-adviseur vaststelt dat de vooropgestelde behandelingstermijn van één à twee jaar voor de aandoening waaraan de verzoekende partij lijdt ondertussen ruimschoots verstreken is en voorts niet blijkt dat er een psychiatrische evaluatie heeft

plaatsgevonden ter verdere uitwerking van de diagnostiek en graad van ernst. Verder stelt hij vast dat niet blijkt dat er een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk is gebleken. Hij meent dat de aangehaalde psychiatrische problematiek niet bevestigd wordt door overtuigende psychiatrische onderzoeken of noodzakelijke beschermingsmaatregelen. Het is op grond van deze vaststellingen dat de arts-adviseur het oordeel is toegedaan dat er geen actueel reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit blijkt, noch dat er een actueel reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan behandeling in het thuisland blijkt. Het betoog van de verzoekende partij waar de arts-adviseur zijn conclusies zou verbinden aan de voorwaarde van "levensbedreigende aandoening" mist aldus feitelijke grondslag. Het motief waarop de verzoekende partij focust betreft een overtollig motief en kritiek hierop kan aldus geen afbreuk doen aan de determinerende motieven zoals hoger aangehaald.

2.9. De Raad ziet voorts niet in waarom de arts-adviseur, gelet op de inhoud van zijn advies, nog zou moeten onderzoeken of de aandoening van de verzoekende partij kan behandeld worden in het herkomstland. Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat de arts-adviseur zou moeten nagaan of een terugkeer na vijf jaar überhaupt mogelijk is.

2.10. De bestreden beslissing kan voorts bezwaarlijk afgedaan worden als een standaardbeslissing, nu duidelijk blijkt dat de arts-adviseur de specifieke medische toestand van de verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen en op grond hiervan tot zijn vaststellingen specifiek betrekking hebbende op deze medische toestand is gekomen.

2.11. Verzoekende partij blijft voorts hameren op het feit dat in 2009 geattesteerd werd dat zij lijdt aan een ernstige depressieve decompensatie en dat zij behandeld werd met antidepressiva, maar laat hiermee na de concrete overwegingen van de arts-adviseur te weerleggen, met name dat de behandelingstermijn ondertussen reeds ruimschoots overschreden is en dat voor het overige geen psychiatrische evaluatie blijkt noch hospitalisatie waarbij hij tevens concludeert dat de aangehaalde psychiatrische problematiek niet bevestigd wordt door overtuigende psychiatrische onderzoeken of noodzakelijke beschermingsmaatregelen.

2.12. Het komt de Raad voorts niet kennelijk onredelijk voor dat er *in casu* geoordeeld wordt dat er geen actuele medische attesten werden voorgelegd waaruit kan blijken dat verzoekende partij nog steeds een behandeling volgt of nodig heeft of waaruit de ernst van de aandoening blijkt. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om zorgvuldig, waakzaam en voorzichtig te zijn en de verwerende partij, wanneer deze nog geen beslissing heeft genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op de hoogte te houden van de actuele medische situatie, m.n. de evolutie van zijn ziekte of pathologie, en het voorgelegde medisch dossier aan te vullen en dit aan de hand van medische documenten die voldoen aan de wettelijke voorschriften. Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het de aanvrager toekomt zijn verzoek te onderbouwen, door naast het medisch getuigschrift, ieder nuttig gegeven omtrent zijn ziekte over te maken, te weten, om te bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis daarvan verschaft de ambtenaar-geneesheer daaromtrent "een advies". Hij kan zo nodig "*de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen*" doch is hiertoe niet verplicht. (cf. RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)). De verplichting die op de aanvrager rust, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij wel een geactualiseerd dossier heeft overgemaakt waar zij verwijst naar het medisch attest van augustus 2009, daar waar de arts-adviseur in februari 2013 een advies heeft verstrekt en verzoekende partij aldus in tussentijd nagelaten heeft de verwerende partij op de hoogte te houden van haar actuele situatie. Zoals voorts blijkt heeft de arts-adviseur op basis van de verstrekte gegevens een oordeel kunnen vellen, en dit ondanks enige actualisatie, zodat verzoekende partij evenmin gevolgd kan worden waar zij stelt dat de arts-adviseur bijkomende informatie had moeten opvragen of haar had moeten onderzoeken.

Waar verzoekende partij nog medische stukken voegt aan het verzoekschrift kan zij deze in kader van huidig beroep niet dienstig aanbrengen nu zij nagelaten heeft deze aan het bestuur kenbaar te maken voor het treffen van de bestreden beslissing en het bestuur aldus niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening gehouden te hebben.

2.13. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op wat reeds werd vastgesteld en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

2.14. De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER